

VERSLAG DER VEREENIGING

OVER HET JAAR

1916.

Met betrekking tot het komen in Kanaän wordt aan Israël in Deuteronomium 9:4 gezegd: „Wanneer hen nu de Heere, uw God, voor uw aangezicht zal hebben uitgestooten, zoo spreek niet in uw hart, zeggende: De Heere heeft mij om mijne gerechtigheid ingebracht, om dit land te erven, — want om de goddeloosheid dezer volkeren verdrijft hen de Heere voor uw aangezicht uit de bezitting.”

Fnuikend was dat Godswoord voor de eigengerechtigheid van Israël. Dat geenszins zijne gerechtigheid het Goddelijk motief voor Israëls brengen in en het werpen der volkeren uit Kanaän was, werd er duidelijk in uitgesproken.

En dit Godswoord tot het volk Israël heeft, zij het onder andere verhoudingen, iets te zeggen ook tot ons volk.

Tot ons volk, dat ook in 1916, het derde jaar van den wereldkrijg, buiten dezen oorlog bleef. Ook wij hebben zeker niet te denken, dat ons buiten den oorlog blijven om onze eigene gerechtigheid heeft plaats gevonden.

Fnuiken, in eigenlijken zin, is: een vogel zijn slagpennen uittrekken, wat hem dan de macht ontnemt om te vliegen.

Uit onze verdorven natuur komt telkens de neiging op, bij het zien van de rampen, die anderen treffen, wanneer wij zelf niet in deze moeiten zijn, te vergeten ons eigen onrecht tegenover God, in ons nalaten van wat Hij geboden en in ons doen wat Hij verboden heeft, en dan in eigen schatting, op de slagpennen onzer eigengerechtigheid, hoog boven die anderen ons te verheffen.

Wij zeggen dan in ons hart, wij denken dan, al zeggen wij het niet met onzen mond: „Om mijne gerechtigheid”. En zelfs Gods kind betrapt er zich op, dat hij in zijn hart denkt: de Heere heeft het mij op den levensweg voorspoedig gemaakt om mijne gerechtigheid.

Hiertegen nu gaat de tucht van het Woord.